

Микола Видрик: «ТАКА БУЛА У НАС РОБОТА»

23 лютого в Україні відзначається свято, яке уособлює такі прекрасні людські якості, як доблесть, відвага, мужність – День захисника Вітчизни. Фактично, воно є святом усіх чоловіків, чиє головне покликання – захищати рідну землю, свій дім, стояти на варті незалежності держави. Але особливо близьке і дороге воно тим, хто присвятив своє життя службі в армії, хто колись мав честь носити погони і військову форму, хто носить її зараз та ще буде носити. Безперечно, у цей день не можна не згадати і тих, кому безпосередньо довелось приймати участь у боях – ветеранів Великої Вітчизняної війни та колишніх воїнів-інтернаціоналістів, які виконували свій військовий обов'язок на території інших держав.

Напередодні чоловічого дня нам випала нагода поспілкуватися з колишнім розвідником-спецназівцем – 46-річним жителем с.Кухітська Воля Миколою Михайловичем Видриком, який протягом 18 місяців ніс непросту службу в Афганістані у складі окремого підрозділу спеціального призначення і повернувся звідти з бойовою нагородою – медаллю “За відвагу”.

КОРОТКА доармійська біографія Миколи починалась як і в більшості тодішніх юнаків: народився 20 січня 1967 року, закінчив Кухітсько-вільську середню школу, згодом пішов навчатися на тракториста-екскаваторника в Любешівське СПТУ. Але закінчити училище не вдалося – 2 травня 1985 року хлопця призвали в армію, в елітні повітряно-десантні війська. Більше того, він відразу потрапив до міста Чирчик Ташкентської області, в учбовий підрозділ спецназу, де молодих бійців-десантників готували до відправки в Афганістан. Там, в гірсько-пустельних умовах, максимально наближених до афганських, курсанти-спецназівці пройшли шестимісячний виснажливий вишкіл: щоденно тренувались в горах, займались вогневою та фізичною підготовкою, стрибали з парашутом, одним словом, вчилися воювати. А в жовтні 1985-го, отримавши належну спецпідготовку та військову спеціальність “розвідник-гранатометник”, Микола Видрик був відправлений “за річку”, в одну із найгарячіших і найскладніших точок Афганістану – гірський район Кунар, провінція Асадабад, що на самому кордоні з Пакистаном.

- Я потрапив у 5-й окремий батальйон спецназу, який входив до складу 15-ої Джелалабадської бригади спеціального призначення, - починає розповідати про свою службу воїн-афганець. - Базувався наш підрозділ поблизу м.Асадабад, в кількох кілометрах від пакистанського кордону, а зоною відповідальності батальйону була прикордонна Мараварська ущелина, через яку на територію Афганістану про-

не лише у своєму районі Кунар, а й вирушали на броні на укріпайони Карера, Гошта, Сурубі та інші. На операції ходили, що називається, “на легке” – ні бронезилетів, ні касок. Зате, зброї і боєприпасів несли на собі немало: шість-вісім магазинів з патронами, гранати, автомати, гранатомети. Тож справжньою «лафою» було, коли в заданий район нас висаджували з вертольотів - не треба було нести весь цей вантаж на собі. Сухпайок мали спецназівський – легко носити, легко їсти. Що для молодого здорового організму 50 грам тієї тушонки чи фаршу? На один зуб. Проте на їжу не нарікали, а от воду дуже дорожили...

Похідний спосіб життя серед чужих, незнайомих гір. Нічліг на голій землі, відсутність найнеобхіднішого, в тому числі і води, без якої в Афганістані було неможливо. Пилові бурі, різкі перепади температур. І все це – на фоні постійних бойових дій. “Така вже була у нас робота” – говорить про умови служби колишній спецназivecь-розвідник, - і ми намагалися виконувати її добросовісно та професійно...” Якою небезпечною була ця “робота” – можна лише здогадуватися. Ось лише один епізод з майже сотні бойових виходів і операцій, в яких Миколі Видрику довелось брати участь за його півторарічну службу в Афганістані.

- Було це наприкінці 1986 року, в грудні-місяці, - згадує Микола Михайлович. - Наша рота тоді вийшла на бойове завдання по мінуванню караванних шляхів і напоролася на “духів”, які в кілька разів перевищували нас за чисельністю. Було вбито кількох спецназівців, ще біль-

межі між життям і смертю. Мене Бог милував – залишився живий, навіть пораним не був. А траплялось всяке: ми і “духів” в полон брали (тих, хто чинив опір - знищували), і зброю у них захоплювали різну, навіть таку особливо цінну як американські “Стінгери” – переносні зенітно-ракетні комплекси типу “земля-повітря”, від яких наша авіація несла значні втрати. Зокрема, перший “Стінгер” ми “взяли” в укріпайоні Гошта, провінція Нангархар, – провели розвідку і вночі здійснили операцію по його захопленню. Взводному за це дали орден Червоної Зірки, а загалом за перші добути “Стінгери” давали й Героя. Другу таку ракетну установку ми відбили у моджахедів уже в укріпайоні Сурубі, і теж вночі. Захоплювали й іншу важливу та потужну зброю, таку як, наприклад, крупнокаліберні кулемети ДШК. Бувало, що й цілі арсенали відбивали у “духів”, але доправляти зброю у частину не завжди мали можливість, тож – мінували і підривали її на місці... Пам’ятним для мене є і бойова сутичка, яка сталася 18 квітня 1986 року. Тоді нам було потрібно йти на “бойові” в гірський район Сурубі, де, за даними розвідки, знаходилась база душманів і було багато “Стінгерів” та іншої зброї. От комбат наш і рвонув туди, як казали хлопці за орденами. У той же час для

ривалися душманські каравани зі зброєю. Перший місяць нас, новоприбулих, на операції не направляли, давши час на адаптацію. А потім – пішло і поїхало – ми, практично, не вилізли з бойових виходів, оскільки на батальйон поклалися досить специфічні завдання: проведення розвідувальних операцій, засідка,

ше отримали поранення. Зважаючи на втрати, командир роти прийняв рішення відходити. Прикривати їхній відхід залишилися я і Міша Козак із Сумської області. Понад годину, яка здалась нам цілою вічністю, ми стримували моджахедів прицільним вогнем, поки рота, що повільно рухалась із пораненими та вбитими,

казали хлопці, за орденами. У той же час для такої операції в підрозділі було мало бійців і комбат попросив “дембелів”, яким до відправки в Союз залишався всього тиждень. Не дивлячись, що це був навіть не наказ, а прохання – пішли всі, не вагаючись. Та операція для багатьох стала останньою – наша група напоролася на ціле з’єднання моджахедів. Зав’язався нерівний бій, в ході якого “духів” все більшало і більшало, вони наче ті мурахи лізли з-під землі. І якби не підтримка нашої артилерії, котра, по вказаних координатах, вдарила по позиціях ворога, самі ми звідти б не вийшли... Втратив батальйон тоді вісьмох бійців, багато також було поранено. Після цього “дембелів” на операції вже не брали – вельми обідно було загинути вже майже на порозі додому... Загалом же, за словами Миколи Видрика, їхній асадабадський батальйон спецназу за три роки перебування в Афганістані із загальної чисельності близько 600 бійців втратив 103 чоловіки. Тобто, загинув кожний шостий спецназівець...

Пекло Афганістану Микола залишив 4 травня 1987 року - додому прийшов у званні молодшого сержанта. Після служби працював у своєму колгоспі на різних роботах, з тим їздив по “шабашках”, поки була можливість. А зараз доглядає хвору матір, з якою живе удвох. Власної сім’ї колишній десантник-спецназівець так і не створив. Каже, що якось не склалося: спочатку думав, що рано ще одружуватися, а зараз, мабуть, уже пізно заводити свою сім’ю. “Отак і живу – доглядаю матір, господарство маю чимале, не дивлячись, що й у самого здоров’я вже не те, хоч і маю морду нівроку”, - невесело жартуючи, завершує свою розповідь Микола Михайлович. Чи досі згадує Афган? У снах часто приходиться та війна, хлопці сняться, з якими разом служив і які прикривали спину, коли йшли у живому ланцюгу по горах. Таке не забувається...

Сергій ТИШКОВЕЦЬ

У верхньому ряді зліва - М.Видрик

ліквідація душманських угруповань, пошук і захват ворожих караванів зі зброєю, перекриття і мінування гірських стежок, прочісування кишлаків і “зеленки” тощо. Виконуючи ці та інші поставлені командуванням завдання, ми діяли

не відійшла у безпечне місце. А потім наздогнали своїх... Тоді мене й представили до нагородження медаллю “За відвагу”. Що ще запам’яталось із численних бойових операцій? Там все було пам’ятним, адже кожен день ходили на